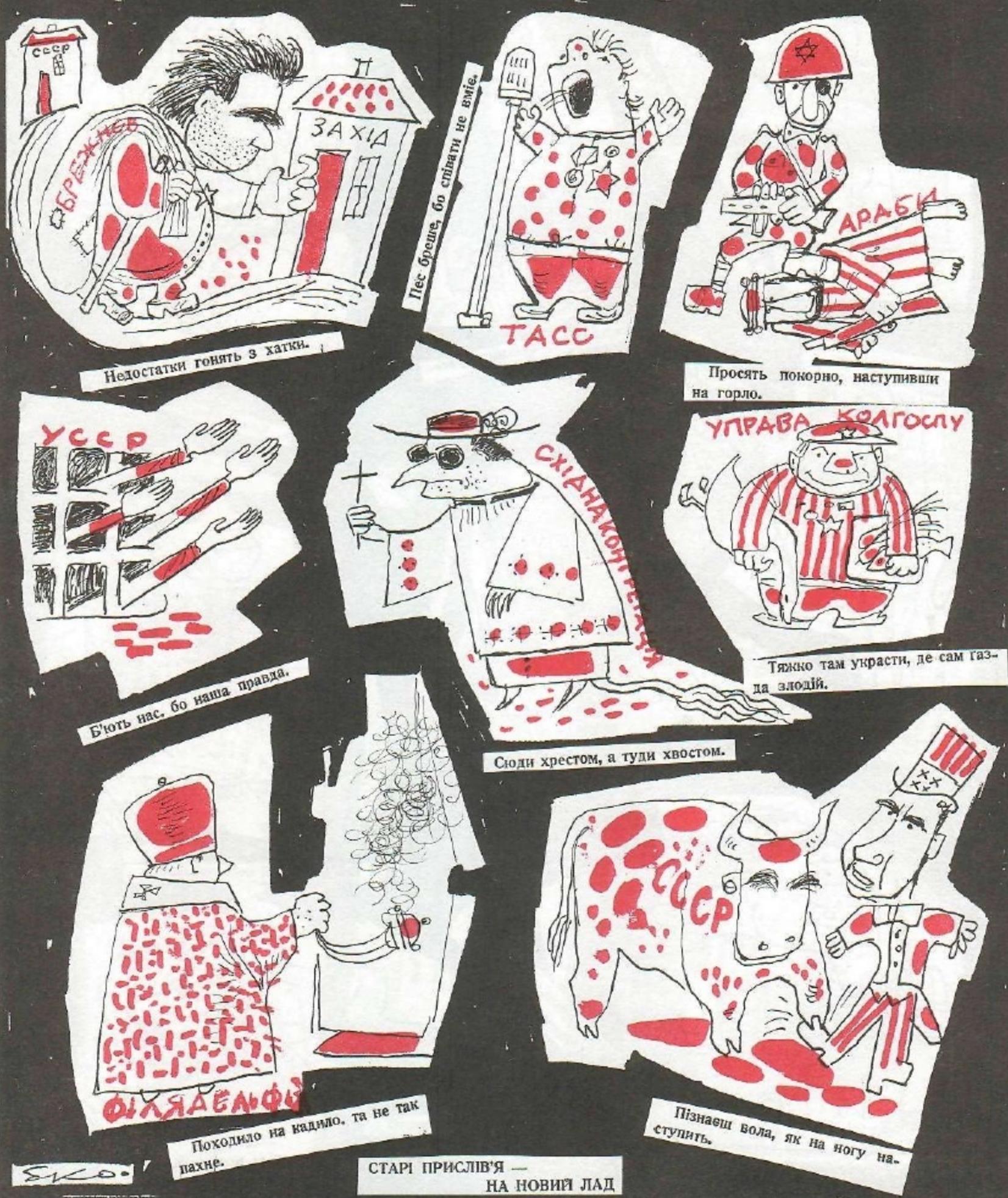
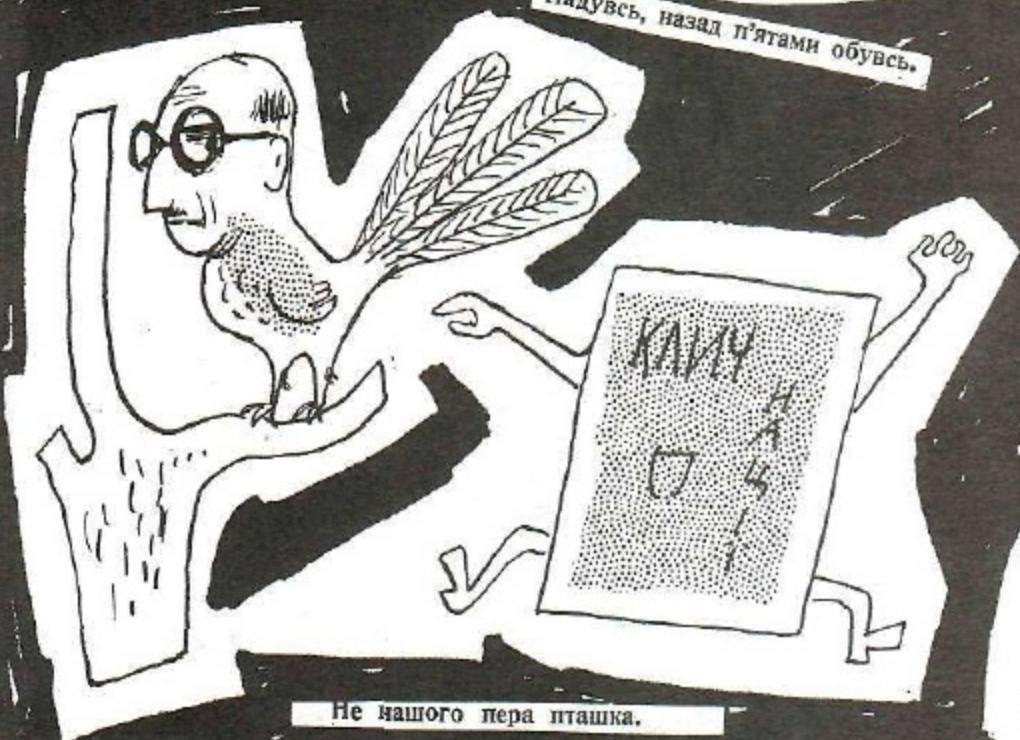
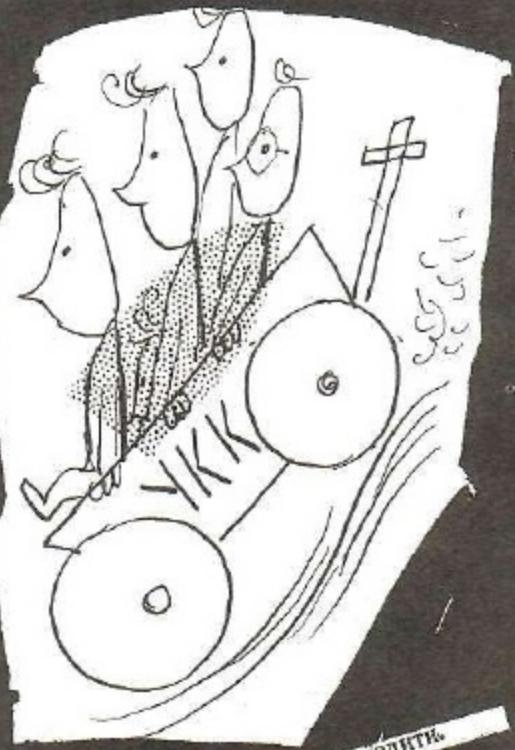

МІС МІКДА

СТАРІ ПРИСЛІВ'Я —
НА НОВИЙ ЛАД

Важко. Дихається важко.
Пташки, прошу пана, пташки.
Крилонька зітру, ой важко!
Де відважні? Ви відважні?
Пташки, прошу пана, пташки.
Безголов'я! Голова безсила!
Капелюх — за севен твоні.
Амбулянс? Не треба! Коні!
Пошо коні? Крила, крила!
Пташки, прошу пана, пташки!
Капелюх — за севен твоні.
Пташки.

Б а б а й

Тебе я поцілую римою,
Тебе я обніму трохеєм,
І заберу поза метафори
Гексаметром або чимсь іншим.

Ти вічно молодою будеш
У теплих, у вигідних віршах.
Але не хочеш! Ти — не хочеш!
Твій хлопець на гітарі грає
І ходить у штанах широких.

Я — старіюсь. Література —
Це не сальон краси, на щастя.

Ти, люба, помолись за мене, —
Коли додому прийдеш вранці, —
Щоб сторінки важкої слави
Були мені легкими — часом.

Для певності скажу за себе:
Вічна мені пам'ять!

Б а б а й

— Ви не вживаєте олійку проти сонця? — спитав сусід сусіда над басейном. — Нате вам мого, помажте собі плечі.

— І не показуйте мені цього на очі! — відсахнувся сусід. — Від самого запаху цієї мазюки мені робиться млюсно і хочеться іхати до столичного міста Латвії...

— А чому, — цікаво б знати?

— Вам цікаво знати, а мені непременно розповідати, хоч і з того часу, повірте мені або ні, проминуло вже двадцять п'ять роців... Вийшла, бачите, така халепа, що в нашому Ді-Пі таборі кухарі помішали цей, як тут кажуть, „ломін“ з олізою і бухнули два гальони отого, вибачте за слово, свинства до кітла, в котрому варився гуляш...

— Ой, рятуйте мою душу! — як сказав би пан Микола Понеділок, — а що вони, ці ваші кухарі, були дурні чи сліпі?.. Не бачили, що сиплять до баняка?

— Ба! — зідхнув сусід, обертаючись до сонця задньою плятформою, — а ви, хіба, не політичний емігрант, не знаєте які чуда-дива творилися по наших таборах?.. От, привезли хлопці з Унії два гальони цього добра і поставили в підручному куховному магазині, думаючи, що це оліва з соняшника або яке лихо. Знають англійської мови в нас тоді було небагато, тим менше їх попадалося між таборовими кухарями. Раз якось забракло їм омасти до одного кітла з гуляшом, то вони скористали з оказії, що мають в резерві два гальони „оливи“ і бух! — її до баняка...

— І люди їли таку баланду?

— А що мали робити? Чекати, аж їм подадуть дінер а ля карт?

— Та ж воно мусіло смердіти... тобто, пробачте за слово, мусіло пахнути?

— Так, це правда, пахло, як зараза, але наш народ уже звик був до того, що американці вигадують всякі чудацтва — шинку з пукром, хліб з родзинками тощо. Так і тим разом люди подумали, що це якісь елегантні з Унії взяли та й наперфюмували оливу.

...А десь так, через вівгодини після обіду, піднявся такий гвалт, щоб на табір наскочила репатріаційна комісія! Перед кождою туалетою повиростали черги, довші ніж перед магазином Суспільної опіки в приділові дні... А далі туалети вже не могли заспокоїти бажань всіх потребуючих і прийшлося, надзвичайним порядком, полагоджувати ці пекучі проблеми в традиційний спосіб...

У таборі відклікано всі курси, наради, сходини, пробу мішаного церковного хору, включно з генеральною пробою прем'єри „Дай серцю волю“, що її підготовляв таборовий театр. А пластова прогулька, що вибралась по обіді з співом „Наплечники готові, прощай мое дівча“ здобувати найвищий шпиль гори Вацмана, — вернулась форсовним маршем назад до табору, ще таки від брами.

Та найбільшо скомпромітувалася команда чоловічої відбиванки, яка мала розіграти фінальний матч за мистецтво "ерії" з командою латишів. Хлопці всіли тільки вибігти на майданчик, гукнули „Слава“! — і зараз дивно приблідли, впали на дусі та чиурнули в найближчі верболози...

Чемпіонат „ерії“ здобули латиші воковером — ішіть до зора.

ГАНТЕРСЬКІ ПТАШКИ

Ще ек я купив хату, то на подвіру були два домики для пташків, а переважно воробців.

Годував я тоді пташки, годував, а внуки собі погадали, що дідо на пункті пташків має пташка і змайстрували, не знати, що трету на пташки хатку.

Тепер коло тих пташків набрався я ружного експерієнсу, так що сміло можу си записати до твої сосасти, що то ходить з льорнетами і підгледают бідні пташки.

У нас тиж є такі, що тим си трудніт і навіть приеждають до Гантеру. Чи то двоє Стакових, чи Гарасовські з Чікага, що ніч цале літо не робят, єн ходить понад ріку і вачують пташки.

Бувало він дивит си і вона дивит си куди інше:

— Йой, чоловічку, диви си, диви си, екий файній птах!

— Де?

— Ого, вже полетів...

Тимчесом він щос спостеріг і собі кличе:

— Диви си, жіно, на тих двоє пташків, що на смерічці!..

— Де?.. Іди ти, свинтуху!..

Але зору не спускає, бо то всюд належить до науки о природі.

Отак і я тепер дома годую пташини, придживаю си до природи і меркую собі таке: чому то чоловік переважно не є контентний з того, що він є чоловіком, але конче хотів би бути пташком. Навіть ружні співаки ведуть того повидумували:

“Крилець, крилець, сокола дай...”
Або:

“Коли б то так крилця
Жайворонка мати...”

Чи, дайминато:

“Чому, милий Боже,
Крилець мені не дав...”

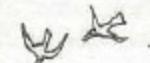
Або дівка хлопщеви:

“А мій милий, сокіл ясний...
А він до неї:

“Голубко моя сизокрила”....

А вона:

“Соловейку мій щебетли-
вий!”....

І так без кінця, перейдуть цалу пташину менажерію.

Ще меркую собі так:

Ек би то дійсни вігледало, єкби Паїбіг вислухав нас і одного дне перемінив всіх на пташків, єк собі того хотіли? Тобі було так:

Приїжджаю в цес рік до Гантеру, нема людній, самі божі пташки. На перший штих, дивлю си, сидить на гізді — хто? Кобзэр! Чисто єк орел. Йно трохи обскубаний. Сидит и нич, йно їст гусениці і запиває чистов водов. Мус так бути, бо конеку птахи не щот.

— Гай! — кажу.

— Кру-гу! — відповів гречно.

Роздивлею си я по Гантері да-лі, аж тут воробців, а воробців! А всюд самі Клюфаси! Такий цвірінкіт вчинили, аж з-поза горбка віставив голову яструб Макаревич, Заглядає; аби, єк не воробце, то хоч би еку миш, або шура зісті.

Дивлю си да-лі, а он пан Савицка, пермеїнена в сову, візирає з гражди, єк из дупла, чи не йдуть кустомери, ружні спащеруючі ворони. що то ласі на всюд, що си блищикт, а не є золото.

Сніжінер Вінтонек тиж користно змінив си на такого чорного птаха, що скоче з каменя на камін і що дзьобне, то піструг. Хоч не знати звідки там мали би тоді піструги взяти си, єк він всі відапав ще минулого року.

Коло берега — хто? Пан Костік. Заміст швімків має самі червоні пюрка, бо він змінений на рабіна. Стоєт на єдиній нозі і пильно дивит си, чи не вилізе єкий хробак. На хробака ме потім ловити піструга, а на піструги — приятелі.

— Щасті ъам Боже, — кажу, але він не відповів, аби не спо-лошити хробака.

А от з-поза Віжницького, що змінив си на правдивого Качура, вилетів сизий голуб — Доманік.

Він теж старий риболов, то я кликнув до нього, бо хотів знати, єк си сезон заповідає.

— Бере?

— Бере..

— На що?

— На добре слово.

Бо то видите риба в Гантері кожного року бере на щос інакше. Того важко знати.

Надійшов мій тіточний сестріонок — Сірий. Перемінений до решти на бузька. До всюдого екос уже привик. лишен не може нав-

чити си стояти коло кобзерової бари на одній нозі.

Тут зявив си ще й сам пан Мороз. Бо що варта Гантер без Мороза? Мав си перемінити на соловейка, але переміна не цвком удала си. Єк був мішаний гуцул, так тепер війшов мішаний соловейко. Єк зачне рано щебетати, то кракає до самого вечора.

З малерів, то ще зявив си Титла. Він — шпак, жона — шпачиха, діти — шпачинета. Птиця мудра, але себе інешна, бо ану ж прийдуть до Никифорівки тоті вчени три коти з Філадельфії, жи то, кажут, шпаками годовані. На птахів вже їм тежко си змінити, бо такий котечий птах сам себе зів би з кістками.

Але от, прилетіли з шумом, свистом гости з самого Давнавину. Понеділок — ногатий журavel, що то занадив си до бабиних конопель. А баба "Свобода" йому не лишен кийком ноги не перебила, але ще рік-у-рік книжечку видає. Три роки тому сиди...

Ікер — то каня. Сидит і пе воду, і воду, і хоч він сам з Водник, то каже, що довше не вітримає. Най би єго змінили назад на Ікера!

Коло нього шиковна пані — Любович. Змінила си на сойку. Чому на сойку? Бо файні си вімавлее.

А наша пані Мриц — то правдива сорока куцохвоста. Літає попід людскі вікна і заповідає нові гости.

А що там так стукає коло церкви?

О, то майстер Костів, що змінив си на дятелі. Стукає дзьобом, єк долотом по дереві і щось з того ме штудерне бути.

Рогож — птиці божі. Вони гантерські ластівки, бо з ластівками до Гантеру прилітають і з ластівками відлітають.

Струтинаским переміна пішла найлекше, бо перемінili си на струсів. Тепер хвалять си, що вони найбільші у Гантері птахи.

Ще є певна птиця, що тримає си Гантеру, але я вже си змучив і най би вони сами поперемінівали си у птаху, єк вони собі найбільше бажають.

Найтежче буде Максимови, бо відповідної птахи для нього нема, а єк може і є, то не в нашім краю.

іричка Зозуля

НЕОФІЦІЙНИЙ ЗВІТ ІЗ З'ЇЗДУ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ У КАНАДІ

В перших днях червня відбувся в Торонто З'їзд українських письменників Канади, згуртованих в Об'єднанні українських письменників „Слово“. Письменники були; великі, малі і жадні, а серед них, тобто великих, був один геніальний, який, як потиху інформували втасманичені, виводить свій шляхетський родовід від Тараса Бульби. Була також англо-французька сесія, бо, як історія нас учила, ми завжди належали до Заходу і любимо бути в товаристві панів і власті імущих, що нам часом виходить на здоров'я, а часом навпаки. Усі доповідачі, крім чужинців, органічно не могли вклалися в час, призначений на доповіді, що виводило з рівноваги Софонова-Левицького, який вкінці махнув рукою, а саме тою, на якій був наручний годинник. Улас Самчук, який проводив прилюдним авторським вечором, охочих на виступи письменників, авторитетно сидів за президіяльним столом і ні разу не вставав з крісла, що на не-пісьменницьку публіку справляло велике враження. Автори, які виступали із своїми творами, робили це спокійно і фахово, свідомі свого призначення і відповідальності перед народом та історією. Тільки одна Уляна Любович нервувалася і шепотом зверталася до автора цих рядів: „Не вилрежу! Чи сучня на мені добре лежить?“ Очевидно, що сучня лежала добре, і також лежала добре після виступу.

На суботній сесії Мирон Левицький по-львівськи розправився з нащадком Тараса Бульби, який у своїй доповіді всіми силами старався зрубати голову одному сумирному лірикою. Після свого виступу Мирон Левицький задоволено сказав: „Мало мене шляк не трафив!“

Бенкет, який відбувся в суботу увечорі, не вініс в історію української літератури нічого нового, бо ні курка, ні салата, ні кава, ні тістечка, хоч і були фактами, але не історичними. Загальні збори Об'єднання українських письменників „Слово“ були і є історичними фактами, що може підтвердити Юрій Стефаник, якого вибрали головою Об'єднання.

З'їзд закінчився традиційно: письменники швидко роз'їхались, за винятком торонтських, які видимо були задоволені, що живуть в Торонто.

I. Керницький і М. Понеділок були трохи втомлені, бо все, що належало до літератури, вони з'яли і випили.

Б.

— А тепер, приятелю, їдемо на З'їзд письменників!

ОКРУШИНИ

ІЗ З'ЇЗДУ „СЛОВА“ В ТОРОНТО

О. Черненко не могла укладися в призначений для доповідачів час, бо не взяла із собою календаря.

В дискусії про літературу для дітей один дискутант авторитетно стверджив: „Діти мають тенденцію рости.“

Ю. Стефаник, кінчаючи свою промову, заявив: „Дуже вам дякую, що ви допомогли мені говорити коротко.“

х х х х

I. Боднарчук у своїй доповіді, між іншим, сказав:

— Кожний дорослий письменник може писати й для дітей.

У залі залунав чийсь глухий голос:

— Легше мати діти, ніж писати для них.

Далі I. Боднарчук стверджував важливий факт:

— Нові народжуються, а старі відходять.

Той самий глухий голос:

— Ще не було випадку, щоб трапилося навпаки.

х х х х

Після довшої дискусії про формальні справи У. Самчук, який головував на Загальних зборах, смутно заявив:

— Ми, Богу дякувати, не б'юрократи, і тому не вмімо вести загальних зборів.

х х х х

Присутні на залі спонтанно плещають у долоні.

Ю. Стефаник здивовано питався свого сусіда:

— Чому всі плещають?

— Вас одноголосно переобрали головою.

х х х х

Під час дискусії один із дискутантів говорить:

— Я прошу, щоб хтось із президії Зборів називав прізвища дискутантів, бо я хочу знати ХТО говорить, а ІЧО говорить і ПОЩО — я вже знаю.

х х х х

Зустрічаються два письменники.

— Пригадуєте, ми бачилися в Чікаго?

— Не пригадую. Я вже на пенсії.

х х х х

Після пополудневої сесії, коли до бенкету залишилось іще дві години, один поет пропонує своєму старшому колезі:

— Маємо ще досить часу, ходім скупатися.
Старший віком колега видивився на нього:

— Що? В моїм віці?

х х х х

M. Левицький до свого приятеля:

— Перед своїм від'їздом потелефонуй до мене.

Приятель витягає з кишені записник і олівець:

— Яке число твоого телефону?

M. Левицький хвилину думає, а потім звертається до своєї сусідки:

— Який мій телефон? Пам'ятаєте?

х х х х

Пропозиція одного гостя:

— Публіка повинна кожному виконавцеві допомогти зйті з екстради, а не задержувати його, наприклад, оплесками.

СОРОКА НА ПЛОПІ

● „Кінця світа не буде!“ — написав у торонтському „Новому Шляху“ ред. Ярослав Гайлес, і зараз після цього за-певнення почався ремонт мельниківської вакаційної оселі ім. Ольжича в Лігайтоні.

● Нас інформують, що після того, як парох Гантеру о. Івац Мак вибрався з туристичною групою на Україну, душпастирські обов'язки по ньому перебрав тимчасово декан Іван Макаревич.

● На „Меморіл Дей“ відбувся в Гантері многолюдний З'їзд Родини Клюфасів, на котрому схвалено, між іншим, видати меморіально-регіональний збірник п. з. „Ми — Клюфаси й Україна“.

● Наш знаний бізнесмен п. Ераст Курошицький зафундував до церкви св. Володимира Великого такий великий павук, що коли заєвітять його в Глен Слею, то видно на Союзівці!

● Коли на 15-му З'їзді УЛТПА на Союзівці вибрано президентом-електом д-ра Ахилла Хрептовського, чикагівські лікарі підходили до нього, пілували його руку й казали: „Ти тепер наш Гадфадер!“

● З листів до редакції „Свободи“ виходить, що під час вакацій поважне число членів УНСоюзу бажало б оглядати фото головного касира, пані Уляни Дячук, не в звичайній сукні, а в „бікіні“.

● Довідуюмось, що українські актори з Філадельфії плянують зорганізувати у Вайлдвуді під час вакацій літній театр на воді, щоб було в чому охолоджувати горілку.

● Кажуть, що управитель Союзівки пан Володимир Квас обминає тепер здалеку моторовий валок, з яким він минулого літа боровся і не зміг покласти його на лопатки.

● Виявляється, що український пансіон „Білий Дім“ в Акорді також мусів мати свою Вотергейтську аферу, якщо пані Стефанія Криницька рішилася його продати...

● Після відвідин катедрального храму Володимира і Ольги у Вінніпегу Блаженнішім Кир Йосифом на Великдень цр. парох о. д-р В. Кушнір вирішив продати свої органи.

З місячного мішка

Багато в нас пишеться і говориться про пошесті мішаних подруж. А ніхто чому не згадає про пошесті не-мішаних розводів...

„Ще таїй редактор не вродився, щоб усім догодив, то найліпше догоджувати собі самому, як довго можна“ (Ю. Лободовський, „Вядомосыці“.)

Колись говорили: „Іде, як кров з носа“. Тепер говорять: „Іде, як збірка на Ювілейний Фонд НТШ“.

Кажуть, що ред. Л. Полтава ще раз вибрав свободу — і пішов геть із „Свободи“.

Нова Заповідь: „No Parking“.

МІНІ-МИСЛІ

Вадима Іншого

● Люди плачуть на чужих похоронах, бо думают про свій власний.

● Друкарський чортік: Дорога Гадино! — замість Дорога Галино!

● Громадські діячки уподібнюються до своїх телефонних апаратів — завжди зайняті.

● Ваші приятели існують до хвилини, коли попросите в них доляра на якусь патріотичну ціль.

СОВЕТСЬКА ДЕМОКРАТІЯ

Громадяни, виявляйте більше ініціативи, висловлюйте нові думки, подавайте пропозиції. Ми тут усе колективно обговоримо, колективно й вирішимо. А тоді дозвімо секретарів парткому. Як він скаже, так і буде.

ПОЛІТИЧНІ ТЕМИ

Зустрілися в Києві два колгоспники.

— Ох, ох, ох, — каже один.

— Ах, ах, ах, — другий.

— Не розмовляйте на політичні теми, — остерігає їх прохожий князин.

РОЗМОВА ПО-ДУШАМ

— Чому ти десь не розстріляв тих твоїх приятелів, що хочуть тебе судити?..

Дорогий Лисе!

Пересилаю до Твого архіву програмку цьогорічного Шевченківського свята в Бостоні. Як бачиш, програмовий комітет нашого відділу УККА вміє находити все нові й досі невідомі твори Шевченка, зглядно устійнювати Шевченка їх автором.

А написано в програмці так:

1. Поклін тобі, Тарасе. — слова Т. Шевченка, муз. М. Г..
4. Дума на смерть Тараса Шевченка...

Подумай, дорогий Лисе, — ми знаємо, що Шевченко був пророком, але — згідно з програмкою — виходить, що він зумів ще за життя написати думу про свою смерть і, навіть „поклін“ собі. До речі, торік хор співав „Мово рідна, слово рідне“, а цю пісню, згідно з програмкою, також написав Шевченко. А ми з Тобою завжди думали, що це твір Воробкевича.

Отже, слідкуй, дорогий Лисе, за програмками Бостонського відділу УККА — хто зна, що ми ще з них навчимось!

Твій друг з Бостону

ПРОПОВІДЬ ПРО ВІРНИХ І НЕВІРНИХ

У своїй проповіді з нагоди відкриття Українських Студій на Гарвардському Університеті в квітні ц. р. о. шамбелян Мирослав Харина, головний предсідник СУК „Провидіння“, назвав „невірними Томами“ тих недовірків, які не вірили в успіх Гарвардського проекту, в „...чисті, як слоза, наміри Проводу Гарвардського Комітету Українських Студій“ (цитуємо за „Свободою“).

Чи до цих „невірних Томів“ о. шамбелян зараховує також проф. Лева Шанковського, редактора щоденника „Америка“, що є органом СУК „Провидіння“? ..

Маestro Василь Авраменко взяв участь у Параді в Єрусалимі в дні 7 травня 1973, з нагоди 25-ліття проголошеннї самостійностї юдівської держави Ізраїль

ПЕРЕДКОМ І ЗАДКОМ
ПЕРЕД ПАНОМ АБРУМКОМ

У ГОЛІВУДІ

— У вашого чоловіка новий одяг.

— Ні, це мій новий чоловік.

БІЛЯ ВОДОПАДУ НІЯГАРА

Провідник: — Якби шановні пані на хвилинку припинили розмову, то ми могли б почути несамовитий рев водопаду.

ЩАСТЯ

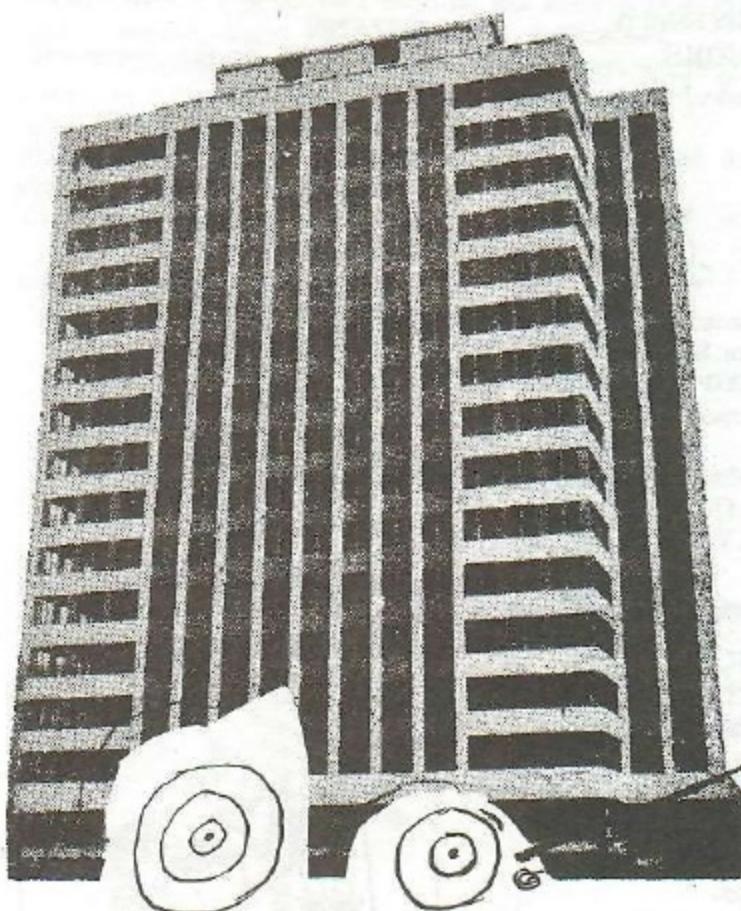
— Тільки після шлюбу пізнаєш, що таке справжнє щастя.

— Так, але тоді вже запізно.

Чудо над Потомаком

Смертельний гріх перед небом і „заполошеною“ землею індіян і „океїв“ мають усі ті заприсяжені „нарікайли“ та всі „з квасним писком“, що так „фурт-фурт“ лихословлять наших пелешатих і патлатих! Бо вистачило тільки перетясти свої кости до Вашингтону на протиголодову маніфестацію, щоб наочно переконатися, якто наша геройчна молодь продовжує козацькі традиції та виходить „на герць погуляти, щоб слави козацької придбати!“

Більшість маніфестантів проти чорного голоду ім. Сталіна — це була наша молодь і жінськість, часто у фантастичних одягах, хоч не бракувало дівчаток навіть і в... українських одягах! Чомусь деякі наші патлаті й пелешаті були у... брунатних сорочках, що спровокувало одного такого „окея“ крикнути на їхню адресу: „Націс!... Зате наші дівчатка в українських райдужних одягах були, немов отої „сонячний промінь“, у захмарений важкими хмарами Й... Ватергейтом Вашингтон, як це поетично сказав

ВАКАЦІЙНИЙ ПРОЄКТ ПАНА КВАСА

один наш американський приятель.

Наші новітні гайдамаки привезли із собою сотні пляшок з такими недвозначними написами, як: До пекла з Москвою! — Москва — кат і вбивник! — Брежнєв — різник!, а штурмова сотня з Іонкерсу привезла замість "коктейлів Молотова" — яйця! Але не поцілили сов. амбасади, тільки... поліційне вантажне авто, де мали пакувати впертих "юкіс"...

Цілий Вашингтон чув, як скандували: Брежнєв — різник! — Воля Україні! — Москалі геть з України!, — співали революційних пісень (найбільше — дівчата). В сов. амбасаді позамикали наглуко всі вікна, але видно було, як із-за них заглядали советчики, що не звикли до протикомуністичних демонстрацій... Деякі завзято фотографували із-за плечей поліції, що муром оточила сов. амбасаду. Під сов. амбасадою деякі наші гайдамаки посадили на землю, хоч була гостра заборона затримуватися перед нею. Поліція заповідала тричі, щоб дальше „муфуватися“, але це не мало ніякогоєнького впливу на нашу героїчну молодь!

На щастя — весняний дощик трохи охолоджував гарячі голови наших патлатих і тих поліціянтів (популярно званіх — "пігс"), що вже бралися арештувати непослушних "юкіс"!

Але тому, що советчики походилися, як щурі до дір. — то "всенародний гнів" почав звертатися устерону сторожів порядку, що своїми грудьми боронили гадюче кубло...

І вже ось-ось доходило до масових арештів нашої героїчної молоді, — аж нараз сталося справжнє "чудо над Потомаком"!

В останній секунді наша християнська "Могила" (така "весела" назва наших дівізійників!), що виконувала важку службу впорядників, — розвинулася у дві розстрільні: одна попихала вперед наших патлатих і пелехатих, а друга стримувала поліцістів, заговорювала їх "жковками", щоб викликати веселий настрій! А один такий увесь час переконував поліцістів, що "юкіс" є у війні з Москвою, а не з "Білим Домом", що вони моляться двічі ціенно і за президента і за американську поліцію, щоб міцно лушила всіх комуністів і ворогів президента... і все вийшло — "окей"!

Гей-гу, гей-га,
Таке-то в нас життя!
Прашай, рідна „Веселка“,
Нам в табори пора!

На пластовій чи сумівській оселі, в новацькому чи юнацькому таборі, завжди і всюди приємно згадує українська дітвора Українську Цукорню „Веселку“ в Нью-Йорку, в котрій вона провела багато приємних хвилин, знайшла рідину-привітну атмосферу та не раз підкріпила юний організм смачним харчунком, з якого славиться кухня „Веселки“!

В таборах чи на вакаціях не забувайте нашої адреси: „ВЕСЕЛКА“, 144 ДРУГА ЕВНЮ (в Пластовому Домі).

Забудеш за горич,
Забудеш за втому,
Коли сядеш в ресторані
Народного Дому!

Приємно та корисно в жаркий, літній день відвідати ресторан Українського Народного Дому в Нью-Йорку, під вмілим зарядом Панства Савчинів, де завжди (крім понеділка) можна підкріпити сили присмаками старокрайової кухні, такої, як була в „рідної мамі“... А тільки через поріг — бар „Лиса Микити“, де завжди знайдеться щось для апетиту!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ
142, ДРУГА ЕВНЮ В НЬЮ-ЙОРКУ.

Як до авта вже сідали
До „Олімпії“ вступили.
І півкейса на дорогу
„Канадської“ купили.

В горах чи долах, в Гантері, на Союзівці, чи на „Верховині“, для піднесення вакаційного настрою завжди добре мати в резерві відповідне забезпечення з цього популярного в Нью-Йорку українського складу знаменитих американських та імпортованих вин та горілок.

I. КЕФОРА і В. РОГОВСЬКОГО
OLYMPIA LIQUORS
87 Second Ave., N.Y. City.

Ми Вам, гості вакаційні,
Піддамо їдею:
Як, заглянете в Нью-Йорк —
Скочте в „Орхідею“!

По-дорозі на вакації чи з вакації, завжди цікаво й повчально відвідати українське середмістя Нью-Йорку, в центрі котрого, зараз біля крамниці „ЕКО“, знаходиться той знаний український артистичний ресторан, головна квартира студентської богеми

Паві Мушки ПІДГОРОДЕЦЬКОЇ
ORCHIDEA RESTAURANT
145, Second Ave., N.Y. City.

Маневри під сов. амбасадою у Вашингтоні виявили козацьке завзяття наших патлатих і знамениту стратегічну тактику нашої "Могили"! А всі наші професійні "нарікайли" нехай у рідних барах вип'ють за єхнє здоров'я і даліше молодецьке козакування!

Карапет

БИСТРИЙ УЧЕНЬ

Учитель: — В якій битві генерал Волф сказав „Я вмираю щасливий“?

Учень: — У своїй останній битві.

ДОЛЯ ОДРУЖЕНИХ

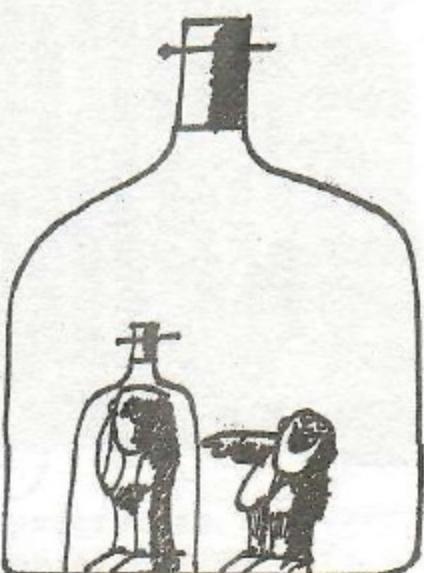
— Чи правда, що одружені мужчини живуть довше, ніж неодружені?

— Ні, це їм так життя довжиться.

НА КУРСАХ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Учитель: — Тут, у книзі, поруч імені Шевченка написано 1814—1861. Що це значить?

Учень: — Це певно номер його телефону.

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER

25775 W. 8 MILE at BEECH RD. DETROIT, MICH. 48240

ВСІКА ОБСЛУГА I НАПРАВА АВТ

Phones KE 1-1303,

В. КУКУРБА

менеджер

Внаймаємо транс і трайлери на цілу

Америку і Канаду.

Однією українською фірмою на стейт Мічіган.

Степан Вусатий

ЕМІГРАЦІЙНИЙ ВСЕЛІПШЕЗНАЙКО

Був — жив собі колись у нашій Галилії, ще за небіжечки Австрії, такий собі великий мудрагель, пан доктор, що знов усе найліпше за всіх. Він усіх і все ганив, ганчурив і критикував: це зло і це не так...

Того давнього галилейського мудрагеля-шезнайка увіковічнив Іван Франко у його відомому сатиричному оповіданні "Д-р Бессервісер".

Такого самого мудрагеля-Ліпшезнайка, ба навіть кращого, бо Вселіпшезнайка, маємо ми й серед нас на еміграції.

Де він буває — питаете — у якому місті проживає?

Його, нашого еміграційного Вселіпшезнайка, стрінете всюди: в Нью-Йорку, в Мюнхені, в Лондоні, в Торонто — скрізь там, де живе-проживає українська політична еміграція.

Де його стрінути, по чому пізнати — лятаєте?

Ідти у громаду, прислухайтесь до розмов — зразу його відзнаєте,

Он там іде дискусія про нашу еміграційну пресу:

— Що? "Свобода"? — чути його різкий, баритоновий голос, — Нікудиця газета! Нісенітиці виписує...

— Що? "Америка" Теж пса варта! Нічого цікавого й там не прочитаеш...

— Що? "Шлях перемоги"? "Новий шлях"? "Український голос"? — Мізерота! Нічого й там путного не пишуть ..

Хтось з гурту став боронити:

— Не годиться ж так зневажливо говорити про нашу еміграційну пресу. Наші ж газети нічим не горіші, а навпаки, багато кращі, інші газети інших еміграцій... Та й редакторів маємо добрих, цікаві статті пишуть...

— Що? Редакторів, кажете, маємо добрих? — перебиває Вселіпшезнайко — Та що ви говорите? Зразу пізнати, що ви не визнаєтесь, хто добрий, а хто негодящий редактор!

І тут наш еміграційний Вселіпшезнайко починає свою "оцінку" наших еміграційних редакторів:

— Ось, візьміть, прошу, редактора... осьтої газети: хіба ж він колись щось путного напи-

шоб у Гантері, на пляжі,
Хлопців чарувати,
Треба конче в „Діядемі“
Гарний стрій придбати!

На пляж чи на забаву в пансіон „Ксеня“, на вакації, чи по вакаціях, у кожний час і в кожній порі року, одягнетесь елегантно і з смаком у цій широкознаній між своїми та чужинцями українській галантерійній крамниці та першорядні майстерні жіночих і чоловічих одягів

МАРІІ ВОЛОДИМИРА ЗАКЛІНСЬКИХ
"DIADEM", 142 Second Ave., N.Y.C.

ше? Хіба ж він уміє валикати якусь добру вступну, редакційну статтю, щоб я й з цікавістю прочитав? Ніколи! Він потрапить тільки до календаря статтю написати, а не до газети... Він може хіба календарним, а не газетним редактором бути...

— Або візьміть редактора... онтої газети: дурниці виписує. Бздури теревенить! В його статтях ні толку, ні глупду немає... Родичку пише, що й водичкою розливає...

— Або візьміть редактора... онтамтої газети: та він не доріс редактором бути...

— Або візьміть редактора... онпозатамтої газети: та йому мітлою вулиці замітати, а не пером газету писати...

ххх

Якось нещодавно відзначали українці у вільному світі визначні національні роковини і з тієї нагоди наші еміграційні вчені влаштували цикль наукових доповідей. Кличу нашого Вселіпшезнайка:

— Ходімте, кажу, послухаемо цікавої доповіді.

— А яка тема доповіді — питає він?

Називаю тему доповіді.

— А хто її виголошує?

Називаю доповідача.

— Що? Він доповідь виголошує? Де ж йому такої доповіді братися? Куди куцому до зайця? Не йду! Абсолютно не йду!..

Ну, не подобався тобі цей доповідач — думаю — так, може, інший подобається.

— Так ходімте, — кажу, — на доповідь „Рідний край і еміграція“.

— А хто її виголошує?

Називаю доповідача: ... онтакий...

— І цей дурень в доповідачі преться? Що ж він мені цікавого доповість, як сам нічого не знає? Не йду! Абсолютно-преабсолютно не йду!..

І так вичислив я йому всі десять доповідей, що того дня були виголошені на різних сесіях, але він ні на одну не пішов. Дізнавшися, хто їх виголошує — за кожним разом заявляв:

— Хто? Він доповідає? Оцей дипломований дурень? Не йду! Абсолютно не йду!

ххх

Чогось уявив собі наш еміграційний Вселіпшезнайко, що він найкраще визнається на малинському мистецтві. Як піде на

Ціна 8 долярів Пересилка 50 центів
ЗАМОВЛЯТИ У ВИДАВНИЦТВІ
„ЛІС МИКИТА“

картинну виставку, то так поводиться, якби він усі мистецькі Академії кінчав та всі тайства фарби візнав; зблизька і здалека на картини заглядає; і голим оком на них дивиться і окуляри закладає носом фарбу нюхає, і пальцями має...

Написав він одну чи дві рецензії про мальські виставки — і з того часу має себе за єдиного і найбільшого мистецького критика. Всіх інших, хто пише рецензії на мистецькі виставки, він має за ніщо.

Як тільки хтось інший напише мистецьку рецензію, то наш Все-ліпшезнайко зараз:

— Ви читали? Туповерха написав рецензію! Ну Й дурниць же він там понаписував! Найгіршу картину назвав — найкращою, а найкращу — найгіршою... Всі мистці з нього сміються! Де ж йому до рецензій братися? Йому хіба дяком бути, а не мистецьким рецензентом...

— Ви читали? Саловський написав рецензію! Цей хоч сам і ніби якийсь мальяр, а понаписував таке, що всі мистці аж за животи беруться, так сміються з його рецензії...

— Ви чули? Соснин написав рецензію! Що ж він має спільногого з мистецтвознавством? Та ж він так визнається на мистецтві, як вовк на зірках...

— Ви чули? Нежевський написав рецензію! Вже й той прет'ється до мистецтва! Та ж він не діре, щоб рецензії писати...

ХХХ

А яку вартість мають ті цілі чи три рецензії, що їх сам Все-ліпшезнайко написав — питаете? Ну, що ж, рецензії, як рецензії. Нічого там геніального, як він сам про них думає, в них немає.

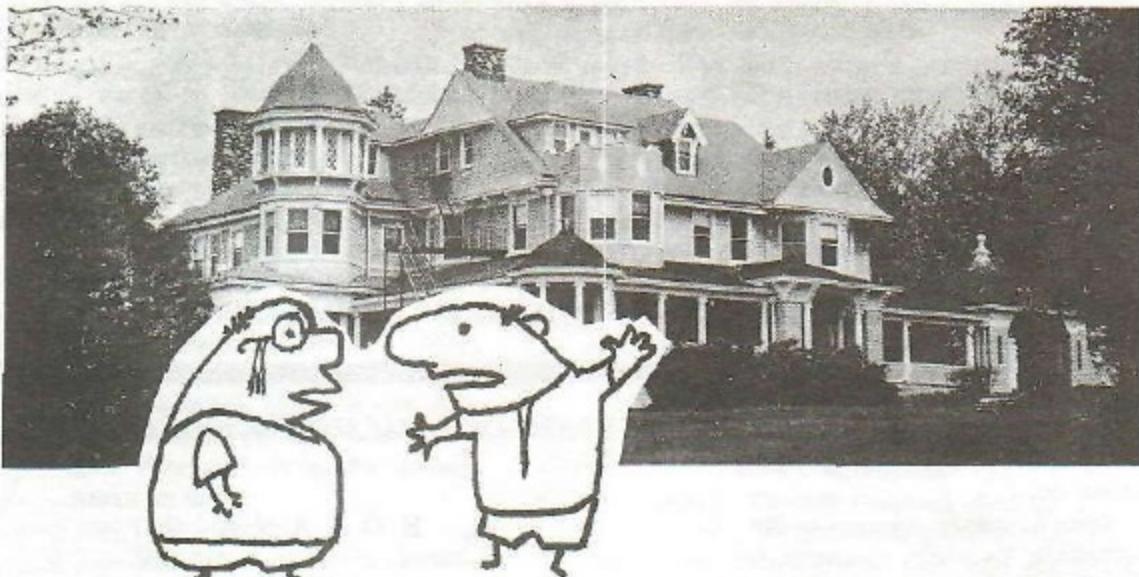
Та з тими його рецензіями великий клопіт мають його знайомі. Як тільки напише яку, то носиться з нею, як курка з яйцем, і всім хвалиться. Ловить знайомих на вулиці чи в ресторані і мучить:

— Послухайте мою нову рецензію. — І кожному з рукопису читає.

А як уже десь надрукують його рецензію — то він її на "зіраксі" розмножує і всім знайомим до рук пхав:

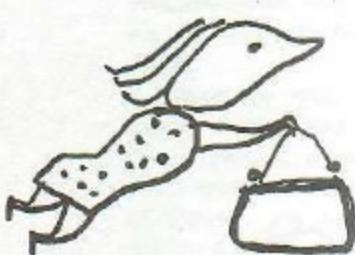
— Читайте мою найновішу рецензію!..

Та дуже частенько буває, що редакції не хочуть тих його рецензій друкувати — і тоді він

НА ОСЕЛІ „ВЕРХОВИНА“

— Файна оселя, тільки Кваса їм бракує...

НА ГОЛОДОВУ МАНІФЕСТАЦІЮ

— А не забудьте взяти торбу з сендвичами!

— Шо ти таке говориш! Світ зовсім не зварював, він уже такий є...

НЕМА-ТО, ЯК НА СОЮЗІВЦІ!

— Що Бог дав, пане докторе, внука чи внучку?

— Ні, це наслідок того, що я возив дівку на Союзівку.

— Добрий сміх і з будня зробить свято!

— Я хотів би перетворитись на мишу.

— Чому?

— Жінка моя мишай бойтися.

Address: "THE FOX"
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210
Tel.: VI 2-7476

Умови передплати в ЗДА і Канаді
річна передплата — Дол. 5.00

Editor Edward Kozak

звнову сердиться на редакторів:

— От, ідіоти редактори! Я посилаю їм мої чудові рецензії, а зони не хочуть їх друкувати, бо не визнаються на мистецтві...

ХХХ

От такий він, наш еміграційний Все-ліпшезнайко.

ПРЕС-ФОНА

Дол. 20.00: Д-р М. Кухарини і Д-р В. Прокопович.

По дол. 5.00: Д-р Н. Гнатчук, Д-р Я. Геник-Березовський, І. Ільчишин, Д-р П. Сайкович, Д-р І. Кізик, Д-р Р. Навальковський, Д-р Я. Скрипух, В. Гірняк (Віндзор), Т. Ріндецко, С. Білик, О. Мазурок, М. Логуш, Ф. Любінецька, інж. Я. Варивода, інж. Б. Петріна, Л. Гуменюк, В. Лопатнюк, М. Проциш, А. Чепига, О. Весоловська, о. мітр. М. Сопуляк, В. Барнич і Д-р Я. Падох.

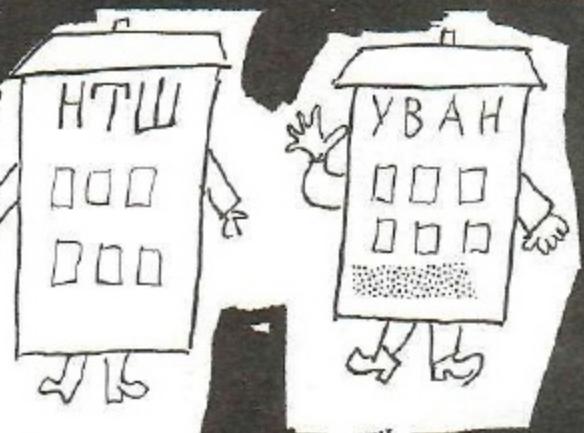
По дол. 3.00: Л. Д. Дубас, Д-р Т. Даюбатовський, М. Ступка, С. Романець, І. Вітковицький, З. Бобовник, І. Мойсяк, Б. Лівчак, Ю. Дзява, Е. Нолден і С. Шургалюк.

Дол. 2.25: Б. Михайлів.

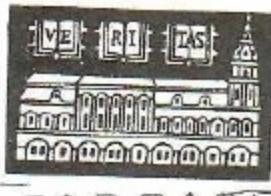
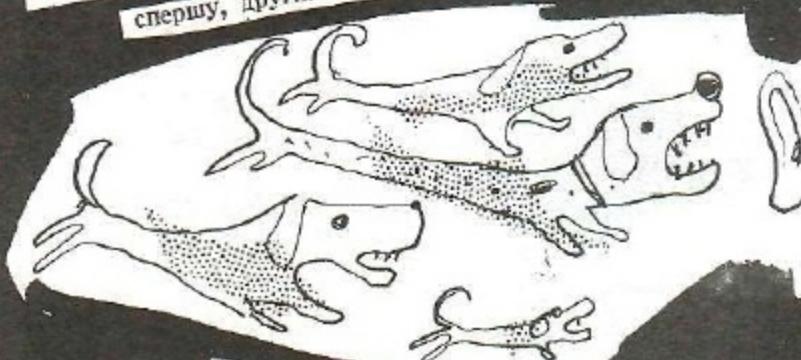
По дол. 2.00: М. Єдліцький, Е. Когут, Д-р П. Глібович, о. Я. Черкавський, С. Стадник, В. Шевчук, Д-р М. Суховерський, Я. Малиновський, А. Чапельський, А. Надзві, В. Віланський, І. Гиллович, О. Сокіл, Р. Жеребецький, Е. Цегелік, І. Лотоцький і Р. Свистун.

По дол. 1.00: Ю. Головатий, С. Качор, Б. Ковалюк, Н. Оброца, О. Олесницький, О. Мартинюк, В. Дідик, В. Оріховський, Гр. Геба і А. Гайємі.

Щиро дякуємо!

Ріж наші голови, а не чіпай
наші бороди.

Хто каже до ладу, то вуха на-
ставлій, а хто і без ладу, то гри-
не затикай.

У нас таких по сім на цибулю.

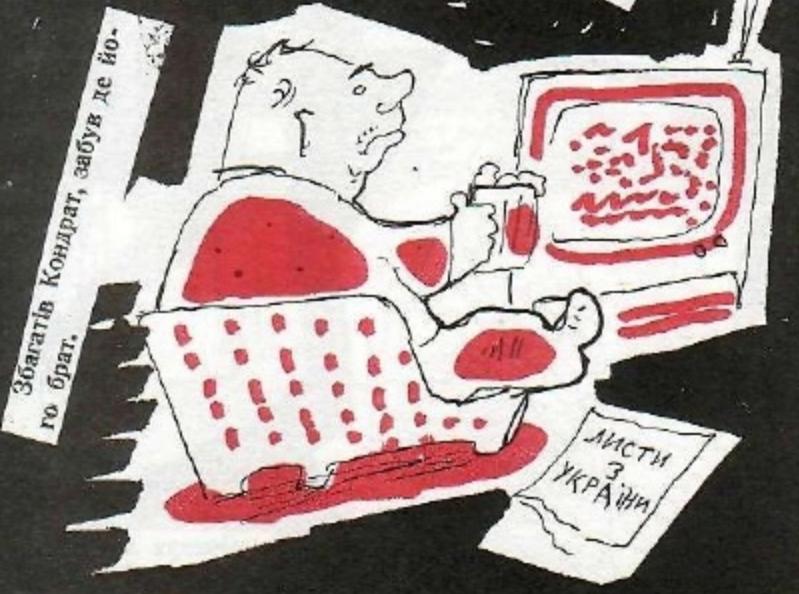

ОМУС

Сли літ минуло, як музика гра-
ла, а він ще я тепер скаже,

Якби чоловік не потішився, то о-
повісквся.

СТАРІ ПРИСЛІВ'Я —
НА НОВИЙ ЛАД